

Arrest

nr. 180 687 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTIERE en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 februari 2014 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende het ongegrond verklaren van de aanvraag die de verzoekende partij had ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Diezelfde dag nam de gemachtigde in hoofde van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij stelde tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in, gekend onder het nr. X

1.2. Op 8 februari 2016 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag resulteerde in een beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 24 augustus 2016, houdende het onontvankelijk verklaren ervan. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.02.2016 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 10.09.2012 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende na het afsluiten van haar asielaanvraag een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter in. Deze aanvraag werd ongegrond afgesloten op datum van 18.02.2014 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op datum van 28.02.2014. Betrokkene koos er echter voor geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure – namelijk tien maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven en haar vrijheid indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven en haar vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij beroep aantekende tegen de ongegronde beslissing d.d. 18.02.2014 inzake haar aanvraag 9ter en haalt aan dat zij in haar thuisland geen verzorging zou kunnen krijgen bij gebrek aan voorzieningen. Echter we merken op dat het al dan niet beschikbaar zijn van voorzieningen in het thuisland reeds onderzocht werd door de bevoegde dienst 9ter en dat dit argument niet weerhouden werd. Betrokkene legt bij huidige aanvraag geen enkel medisch stuk voor. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan de reeds genomen beslissing van de dienst 9ter. Wat betreft het lopende beroep tegen deze ongegronde beslissing, dergelijke procedure heeft geen opschortende werking en staat een uitvoeringsmaatregel dan ook niet in de weg. Betrokkene kan zich bovendien laten vertegenwoordigen door hun raadsman in deze procedure teneinde hun belangen te laten behartigen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar zoon K.A. erkend werd als vluchteling en heden over de Belgische nationaliteit beschikt. Het feit dat haar meerderjarige zoon Belgische nationaliteit heeft verworven nadat hij eerst erkend werd als vluchteling, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de

verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Volledigheidshalve merken we op dat de zoon van betrokkene reeds in december 2007 naar België kwam, terwijl betrokkene pas sinds november 2011 in België verblijft. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is gedurende een langere periode gescheiden te leven van haar zoon.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij in haar land van herkomst niemand meer heeft, omdat haar andere zoon en dochter naar Duitsland gevlucht zouden zijn en daar nog steeds zouden verblijven. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat haar dochter, M.K., samen met haar gezin vrijwillig is teruggekeerd naar Rusland met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie en dit op 29.01.2013. Het is dus weinig waarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 57 jaar in Rusland en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat met betrekking tot haar andere zoon, K.Z., uit zijn administratief dossier blijkt dat hij met zijn gezin in België tweemaal asiel heeft aangevraagd in België. Echter, sinds 19.11.2013 bevat het administratief dossier geen enkel bewijs meer van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied.

Betrokkene haalt aan dat ze niet meer in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen ook al omdat ze over geen geldmiddelen zou beschikken. Echter, betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat ze niet meer in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door een begin van bewijs. Bovendien toont betrokkene niet aan waarom haar meerderjarige dochter Kheda de zorg voor betrokkene niet op zich kan nemen. Wat betreft het gebrek aan geldelijke middelen, Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over geldmiddelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet aantoonbaar waarom ze geen beroep zou kunnen op de financiële hulp van haar Belgische zoon. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er op het gedrag van betrokkene niets aan te merken valt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich voortreffelijk zou geïntegreerd hebben, dat ze een zorgzame oma zou zijn die voor haar kinderen en kleinkinderen zorgt en dat ze drie getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel is gestoeld op de volgende schendingen:

"Schending van de artikelen 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3

van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van de artikelen 19 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;”

De verzoekende partij vat het in haar synthesememorie samen al volgt:

“1. Het Arrest Abdida uitgesproken op 18 december 2015 door het Hof van Justitie, precies zegt dat, wanneer er geen schorsende werking zou worden toegekend aan een beroep dat wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt gelast het grondgebied te verlaten, wanneer dat besluit voor die derdelander een ernstig risico inhoudt voor zijn gezondheidstoestand, dat op dat ogenblik de art. 19, 2de lid en 47 van het Handvest zouden worden geschonden.

In casu gaat de bestreden beslissing manifest in tegen het besluit van het geciteerde Arrest, zodat de voormelde artikelen werden geschonden op dat punt.

De verwerende partij beweert thans dat de verzoekende partij in overeenstemming met art. 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een vordering tot schorsing in UDN had kunnen aanhangig maken bij Uw Raad.

Niets is minder waar: de verzoekende partij is niet vastgehouden op een welbepaalde plaats, noch is zij ter beschikking gesteld van de regering, noch is zij het voorwerp van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is.

De bestreden beslissing motiveert niet waarom er met de hangende procédure, waarbij de verzoekende partij voorhoudt ernstig ziek te zijn en niet te kunnen behandeld worden in haar land van herkomst, geen rekening zou dienen gehouden te worden.

De verzoekende partij beschikt aldus niet over een effectief rechtsmiddel.

2. De verzoekende partij betwist niet dat de Raad als annulatierechter, niet optreedt als een Rechter in hoger beroep.

De Raad mag en moet evenwel nagaan of de feitelijke omstandigheden, op dewelke de beslissing is gesteund, overeenkomen met de werkelijkheid, hetgeen in casu geenszins het geval is.

In casu zette de verzoekende partij het volgende uiteen in haar verzoek tot regularisatie: "De oudste zoon van cliënte wordt door de Russische autoriteiten verdacht van medewerking met de Tsjetsjeense rebellen en is spoorloos verdwenen.

Mijn andere zonen A. en Z., werden door de Russische politie gemarteld en toen ze werden vrijgelaten, zijn ze beiden gevlucht.

Mijn zoon A. werd door België erkend als vluchteling en woont thans in Namen, [...], met zijn gezin.

Ik kan op hen beroep doen in geval van nood en zij doen op cliënte een beroep als er voor de kleinkinderen moet gezorgd worden.

Mijn zoon Z. en mijn dochter vluchtten naar Duitsland en verblijven daar nog steeds.

In Tsjetsjenië heeft cliënte niemand meer en zou ze niet meer in staat zijn voor zichzelf te zorgen, ook al omdat ze over geen geldmiddelen zou beschikken.”

De verwerende partij moest zich bij het nemen van haar beslissing gesteund hebben op de feitelijke situatie die bestond op het ogenblik van het nemen van de beslissing en niet op deze van 29-01-2013.

De verzoekende partij heeft in alle duidelijkheid uiteen gezet dat zij in Tsjetsjenië op geen van haar kinderen een beroep kon doen op het ogenblik dat zij haar regularisatieverzoek indiende, daar haar zoon A. in België verblijft en Z. en haar dochter in Duitsland verblijven.

Een beslissing die steunt op foutieve feitelijke gegevens, moet om die reden vernietigd worden.

3. Bij het nemen van de ongegrondheidsbeslissing 9ter, werd er ten onrechte geen rekening gehouden met de actualisering die de verzoekende partij heeft verzonden met een aangetekende brief van 17-10-2013 aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Arbeidsrechtbank van Namen stelde vast dat de verzoekende partij, ernstig ziek was.

Een levercirrose is op zichzelf een ernstige ziekte en maakt het volgen van een therapie noodzakelijk.

De verzoekende partij heeft stukken bezorgd aan de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat er in Tsjetsjenië geen verzorging mogelijk is.

De verzoekende partij heeft het recht te eisen dat deze elementen grondig worden onderzocht, alvorens dat er een einde wordt gesteld aan haar verblijf in België.

Door dit niet te doen, schendt de beslissing de motiveringswet en tevens het art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond.”

3.2.1. Artikel 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt :

“Artikel 19 Bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering

1. Collectieve uitzetting is verboden.

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.”

De bestreden beslissing omhelst geen verwijderingsmaatregel, zodat verzoekster zich alleen al om die reden niet op deze bepaling kan beroepen. Zij licht op geen enkele wijze toe waarom daar anders over zou moeten worden gedacht.

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Er moet worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat en om welke redenen de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Zij bekritiseert in wezen de juistheid van de motieven en voert dus veeleer de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

3.2.3. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.2.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij specifiek het onderstaande motief uit de bestreden beslissing viseert:

"Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij beroep aantekende tegen de ongegronde beslissing d.d. 18.02.2014 inzake haar aanvraag 9ter en haalt aan dat zij in haar thuisland geen verzorging zou kunnen krijgen bij gebrek aan voorzieningen. Echter we merken op dat het al dan niet beschikbaar zijn van voorzieningen in het thuisland reeds onderzocht werd door de bevoegde dienst 9ter en dat dit argument niet weerhouden werd. Betrokkene legt bij huidige aanvraag geen enkel medisch stuk voor. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan de reeds genomen beslissing van de dienst 9ter. Wat betreft het lopende beroep tegen deze ongegronde beslissing, dergelijke procedure heeft geen opschortende werking en staat een uitvoeringsmaatregel dan ook niet in de weg. Betrokkene kan zich bovendien laten vertegenwoordigen door hun raadsman in deze procedure teneinde hun belangen te laten behartigen."

De verzoekende partij betoogt dat dit motief in strijd is met het arrest Abdida van het Hof van Justitie.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij hangende de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en al evenmin hangende de huidige procedure, gedwongen werd verwijderd van het grondgebied. Dat zij dus geen effectief rechtsmiddel zou hebben, zoals gegarandeerd door artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan in casu niet worden bijgetreden.

Bovendien heeft de Raad bij arrest nr. 180 686 van 12 januari 2017 in de zaak 149 469 het beroep dat zij had ingediend tegen de beslissing houdende afwijzing van haar aanvraag tot medische regularisatie en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, verworpen. In de mate dat de verzoekende partij in het kader van het huidige beroep deze beslissing opnieuw op haar wettigheid zou willen laten onderzoeken, moet erop worden gewezen dat een middel dat niet gericht is tegen de beslissing die het voorwerp uitmaakt van het huidige beroep niet ontvankelijk is.

Gelet op het voorgaande kan niet anders dan worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans geen belang heeft bij haar grief: een vernietiging op grond van de vermeende onwettigheid van het bedoelde motief zou de verwerende partij enkel ertoe brengen vast te stellen dat de kwestieuze procedure op grond van artikel 9ter inmiddels volledig werd afgerond en het beroep werd verworpen. De verzoekende partij kan er dus geen enkel voordeel uit halen.

Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.2.5. Vervolgens richt de verzoekende partij zich tegen het volgende motief:

“Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij in haar land van herkomst niemand meer heeft, omdat haar andere zoon en dochter naar Duitsland gevlucht zouden zijn en daar nog steeds zouden verblijven. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat haar dochter, M.K., samen met haar gezin vrijwillig is teruggekeerd naar Rusland met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie en dit op 29.01.2013. Het is dus weinig waarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 57 jaar in Rusland en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat met betrekking tot haar andere zoon, K.Z., uit zijn administratief dossier blijkt dat hij met zijn gezin in België tweemaal asiel heeft aangevraagd in België. Echter, sinds 19.11.2013 bevat het administratief dossier geen enkel bewijs meer van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied.”

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich bij het nemen van haar beslissing moest gesteund hebben op de feitelijke situatie zoals die bestond op het ogenblik van het nemen ervan en niet op deze van 29 januari 2013.

Zoals de verzoekende partij het in haar aanvraag had geformuleerd laat een enkel gegeven toe uit te gaan van het feit dat de dochter in 2013 zou zijn teruggekeerd naar Tsjetsjenië doch daar opnieuw is moeten vluchten naar Duitsland, zoals zij thans wil doen aannemen. Zij staat haar bewering overigens op geen enkele wijze. Derhalve moet worden vastgesteld dat het enige stuk dat zich in het administratief dossier bevindt aantoonde dat de dochter van de verzoekende partij, samen met haar gezin, vrijwillig is teruggekeerd naar Rusland op 29 januari 2013. De verzoekende partij, die geen enkel bewijskrachtig gegeven bijbrengt van haar bewering dat het gezin inmiddels terug naar Duitsland is gekeerd, toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om zich te richten op het enige objectiveerbare element om te oordelen dat het *“ dus weinig waarschijnlijk [is] dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie”*, mede gelet op het feit dat ook werd vastgesteld dat verzoekster *“ruim 57 jaar in Rusland [verbleef] en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst”*. Het motief met betrekking tot verzoeksters zoon, K.Z., is in die optiek overtuigend.

3.2.6. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS